

Nr 21

Utrikesutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition
angående krigsmaterielexport jämte motioner.

Propositionen

Genom propositionen 1971: 146, dagtecknad den 22 oktober 1971, vill Kungl. Maj:t bereda riksdagen tillfälle att avge yttrande över vad i propositionen anförts om riktlinjer för krigsmaterielexport.

I propositionen redovisas gällande riktlinjer för svensk krigsmaterielexport, krigsmaterielexportutredningens betänkande samt remissyttrandena över detta. Departementschefen framlägger några allmänna överväganden samt nya riktlinjer som avses gälla för krigsmaterieexporten. Dessutom redovisas departementschefens synpunkter på frågan om en rådgivande nämnd för krigsmaterielexportärenden samt frågan om lämpligheten av ändringar i den nuvarande förteckningen över krigsmateriel.

I det följande redogöres för gällande riktlinjer liksom för vissa avsnitt av propositionen, som synes vara av särskilt intresse med hänsyn till innehållet i de väckta motionerna, samt för de preciserade riktlinjer som fortsättningsvis avses gälla. I övrigt hänvisas till propositionens text.

Gällande riktlinjer

Enligt kungörelsen (1949: 614) angående förbud mot utförsel från riket av krigsmateriel är huvudregeln den att krigsmateriel inte får utföras från Sverige utan tillstånd. Frågor om utförseltillstånd prövas av chefen för handelsdepartementet. Avser ärendet utförsel i större omfattning eller är det eljest av större vikt, skall frågan underställas Kungl. Maj:t.

Med krigsmateriel avses i kungörelsen sådana varor som är upptagna i bilaga till kungörelsen. Denna varuförteckning upptar i princip sådan materiel som är utformad för militärt bruk.

Beträffande riktlinjer för tillståndsgivningen angav dåvarande statsministern i ett interpellationssvar den 25 april 1956 att den svenska regeringen i allmänhet har tillämpat principen att över huvud taget vägra licenser för export av krigsmateriel till stater, som för tillfället är invecklade i akuta internationella konflikter eller i vilka inbördeskrig

är rådande eller där det internationella eller det interna läget är så hotande att fara för oroligheter eller krig föreligger.

Krigsmaterielexportutredningen

1969 års riksdag begärde en utredning om principerna för de svenska krigsmaterielexporterna (UU 1969: 3, rskr 1969: 225). Med anledning därav tillsattes samma år krigsmaterielexportutredningen.¹ Utredningen har avlämnat betänkandet (SOU 1970: 63) Svensk krigsmaterielexport.

Efter en redogörelse för utländsk rätt, för neutralitets- och andra folkrättsliga regler för krigsmaterielexport samt för sina synpunkter av utrikes-, försvars- och arbetsmarknadspolitisk karaktär kommer utredningen i sitt betänkande fram till bl. a. följande slutsatser:

Viss krigsmaterielexport gagnar svenska försvarsintressen och bör därför få förekomma även i fortsättningen. Denna export bör dock enligt utredningen endast få ske under dels starkt aktgivande på de utrikespolitiska, ofta snabbt växlande förhållandena, dels strikt kontroll från statsmakternas sida. Exporten bör därför även i fortsättningen ha karaktären av undantag från en huvudregel, som förbjuder export av krigsmateriel. Denna konstruktion möjliggör en stark begränsning av undantagen.

Ekonomiska och arbetsmarknadspolitiska överväganden stärker enligt utredningen argumenteringen för en viss, begränsad krigsmaterielexport. Utredningen framhåller bl. a. att nackdelarna av ojämnheten i beställningar från det svenska försvaret kan motverkas av tillgång till exportorder.

Utredningen finner att mera preciserade *riktlinjer* för krigsmateriel-export än de nu tillämpade är önskvärda, bl. a. av hänsyn till de exporterande företagens planering. Riktlinjerna bör ange vilka omständigheter som kan föranleda totalt exportförbud eller inskränkningar eller särskild försiktighet vid licensgivning.

Exempel anges på olika situationer, där ovillkorligt exportförbud bör råda eller där export av viss materiel bör vara tillåten.

Utredningen föreslår bl. a. tillsättandet av en rådgivande nämnd, som skall ge råd i mera betydelsefulla ärenden, särskilt sådana som avgöres av Kungl. Maj:t.

Utredningen framhåller att den allmänna debatten om enskilda krigsmaterielexportärenden kan bli ofullständig och missvisande till följd av att ärendena ofta innehåller uppgifter och beslutsgrunder, som inte kan offentliggöras. Det är av stor vikt att besluten i dessa ärenden är föremål för fortlöpande kontroll och insyn. Den konstitutionella kontroll som sker genom konstitutionsutskottets granskning är enligt utredningens åsikt inte från alla synpunkter tillräckligt effektiv, främst därför att

¹ Landshövdingen Gösta Elfving, ordförande, samt riksdagsledamöterna Astrid Bergegren, Olle Dahlén, Allan Hernelius, Stig Josefson, Valter Kristenson, Yngve Möller och Nils Erik Wååg.

den sker i efterhand. För att öka den allmänna insynen i denna typ av ärenden och göra insynen aktuell föreslår utredningen att en rådgivande parlamentarisk nämnd tillsätts.

Krigsmaterielexportutredningens betänkande har remissbehandlats.

Departementschefen

Under rubriken *allmänna överväganden* diskuterar departementschefen de skäl som talar för och emot svensk export av krigsmateriel. Sammanfattningsvis är det hans bedömning att beredskapshänsynen utgör ett vägande skäl för att även i fortsättningen tillåta en viss export. De beredskapsskäl som sålunda talar för svensk krigsmaterielexport måste ställas mot de utrikes- och neutralitetspolitiska skälen som talar emot sådan export.

Departementschefen framhåller att en huvudlinje i svensk utrikespolitik är att aktivt verka för en fredlig lösning av internationella konflikter och för internationella överenskommelser om nedrustning. Internationell handel med krigsmateriel står allmänt sett i principiell motsättning till dessa politiska mål. Undantag finns dock. Handel med rent defensiva vapen bör t. ex. i regel vara förenlig med de angivna målen. Vidare bör beaktas att olika stater i legitim strävan att bygga upp ett försvar kan vilja köpa krigsmateriel i en neutral och från politiska och militära blockbildningar fristående stat.

Neutralitetsrättsliga regler om krigsmaterielexport finns i 1907 års Haag-konventioner, vilka närmare redovisats i krigsmaterielexportutredningens betänkande. Dessa regler, som inte avser annan export än den som sker från statliga eller statskontrollerade organ, gäller dock endast i fall av krig. För krigsmaterielexport i fredstid finns inga generella folkrättsliga regler. Emellertid kan det uppenbarligen vara i en neutral stats intresse att begränsa exporten av krigsmateriel även om det inte föreligger krig.

Neutralitetspolitiska skäl kan emellertid också anföras till stöd för svensk krigsmaterielexport. Den svenska neutralitetspolitiken förutsätter att Sverige har ett starkt försvar och i den mån krigsmaterieexporten bidrar till att vidmakthålla försvarsberedskapen har den sålunda ett värde från neutralitetssynpunkt.

Departementschefen delar uppfattningen att krigsmaterieexporten även med beaktande av dess begränsade omfattning bidrar till att upprätthålla en större produktionskapacitet än som krävs för det svenska försvaret i fredstid. Denna kapacitet behövs för att behovet i ett avspärrningsläge skall kunna tryggas.

Ekonomiska och arbetsmarknadspolitiska överväganden stärker argumenteringen för en viss krigsmaterielexport, men de bör inte i och för sig anses avgörande.

Departementschefen framhåller att tillämpningen av nu gällande principer för krigsmaterielexport har medfört problem, framför allt på grund av svårigheterna att bedöma om "fara för oroligheter eller krig föreligger". Det politiska läget inom en viss stat eller en grupp av stater kan ibland förändras mycket snabbt, och den information som finns är inte alltid tillräcklig för en tillfredsställande bedömning av situationen i det konkreta fallet. Tillkomsten av nya stater och en delvis ny typ av konflikter bidrar också till att försvåra bedömningen. Detta talar enligt departementschefens uppfattning för en ännu större restriktivitet än som hittills tillämpats vid prövningen av frågan till vilka mottagarländer svensk krigsmateriel skall få exporteras. Nya och preciserade riktlinjer bör i detta syfte ställas upp för prövningen.

Preciserade riktlinjer är angelägna också därför att de underlättar för de krigsmaterielexporterande företagen att planera och ger dem möjlighet att med större säkerhet förutse om exporttillstånd i det enskilda fallet kan påräknas.

Avsnittet om *riktlinjer* innehåller följande.

Huvudregeln måste vara ett generellt förbud mot att exportera krigsmateriel utan tillstånd. Riktlinjerna avser att ge närmare ledning för tillståndsprövningen.

I vissa fall föreligger ovillkorligt hinder mot krigsmaterielexport. Detta kan vara fallet på grund av internationella avtal, beslut av FN:s säkerhetsråd eller folkrättsliga regler om export av neutral stat under krig. I dessa fall skall exporttillstånd vägras.

Utrikes- och neutralitetspolitiska skäl saknar betydelse i fråga om krigsmaterielexport till de nordiska staterna och till de neutrala staterna i Europa. Därför bör i fredstid tillstånd beviljas för export till dessa stater. I fråga om andra stater måste från fall till fall bedömas om de utrikes- och neutralitetspolitiska skälen har så ringa vikt att export bör tillåtas. Tillstånd bör inte beviljas för export till stat som befinner sig i väpnad konflikt med annan stat, oavsett om krigsförklaring har avgetts eller ej, stat som är invecklad i internationell konflikt, som kan befaras leda till väpnad konflikt, eller stat som har inre väpnade oroligheter.

Vid tillämpningen av dessa regler bör man dock skilja mellan materiel av utpräglat defensiv karaktär och krigsmateriel i övrigt. Allmänna utrikespolitiska skäl mot krigsmaterielexport har inte samma tyngd i fråga om defensiva vapen. Visserligen bör sådana vapen inte kunna exporteras till stat som befinner sig i väpnad konflikt med annan stat, men i övriga fall bör export av sådan materiel, som inte kan utnyttjas för att påverka den föreliggande krissituationen, kunna tillåtas.

Starka utrikespolitiska skäl talar mot att Sverige exporterar krigsmateriel, som kan bli utnyttjad för att undertrycka mänskliga rättigheter. Även om denna princip redan nu kan sägas vara vägledande för praxis

i tillståndsärenden, är det angeläget att det uttryckligen slås fast som en grundläggande regel att export inte kan medges i dessa fall. Regeln avses medföra ökad restriktivitet i fråga om urvalet av mottagare för svensk krigsmaterielexport i överensstämmelse med det allmänna syfte som förut angetts för de nya riktlinjerna. Regeln bör uttryckas så, att tillstånd inte skall ges för export av krigsmateriel till stat, som på grund av deklarerade avsikter eller rådande politiska förhållanden kan antas använda materielen för att undertrycka mänskliga rättigheter som anges i FN-stadgan.

Reservdelar till tidigare exporterad materiel bör få exporteras oavsett förhållanden som enligt de föreslagna riktlinjerna angivits som hinder för export. Ovillkorliga exporthinder gäller dock även i detta fall. Med den stränga restriktivitet som propositionen förordar för urvalet av de stater till vilka krigsmaterielexport skall medges är det osannolikt att tveksamhet uppstår i fråga om export av reservdelar till materiel, för vilken licens en gång lämnats. Skulle detta ändå inträffa, bör avgörande vikt fästas vid att reservdelarna är ett komplement till materiel, som exporterats med vederbörligt tillstånd. För att svensk krigsmaterielindustri skall kunna verka på exportmarknaden inom de ramar som anges i propositionen, är det angeläget att köparna har goda garantier för att de får reservdelar till inköpt materiel.

Utredningen och flera remissinstanser har betonat de svårigheter som uppstår i företagets planering, om påbörjade eller kontrakterade leveranser måste avbrytas. Dessa svårigheter måste enligt departementschefens mening beaktas. Om krigsmaterielexport av viss omfattning skall tillåtas av beredskapshänsyn, bör man, anser departementschefen, också beakta de konsekvenser för sysselsättningen som kan uppstå, om en för export utbyggd kapacitet plötsligt inte kan utnyttjas. Utfärdad exportlicens bör därför indragas, förutom vid ovillkorliga exporthinder, endast om den mottagande staten kommer i väpnad konflikt med annan stat eller får inre väpnade oroligheter. Även i fall av väpnad konflikt bör indragning av licensen kunna underlåtas, om det är förenligt med de neutralitetsrättsliga reglerna och mottagarstaten deltar i konflikten endast symboliskt.

Vid samarbetsavtal mellan företag i Sverige och i andra länder om gemensam utveckling och produktion av krigsmateriel bör sådan utförsel till det andra landet som föranletts av avtalet medges, oavsett förhållanden som tidigare angivits som hinder för krigsmaterielexport. Dock gäller även i detta fall de tidigare angivna ovillkorliga exporthindren. Avtal av detta slag förutsätter en mycket restriktiv prövning vid val av utländsk samarbetspartner. Departementschefen förutsätter att avtalen alltid skall underställas Kungl. Maj:t och att myndigheterna skall ha full insyn i den svenska samarbetspartnerns verksamhet.

Endast statliga myndigheter eller av staten auktoriserade vapenimport-

törer skall godtas som köpare. Utländska köpare av svensk krigsmateriel bör, om det inte av särskilda skäl kan underlätas, skriftligen förklara att materielen under de närmaste fem åren från köptillfället är avsedd för köparens eget behov.

Principen att endast etablerade stater och av vårt land erkända regeringar eller deras ombud skall kunna uppträda som köpare bör gälla generellt.

I fråga om export av krigsmateriel till befrielserörelser hänvisar departementschefen till den grundläggande principen, vilken bl. a. fastslagits i ett av riksdagen godkänt utlåtande från statsutskottet (SU 1969: 82), att ingen stat har rätt att ingripa i en annan stats inre angelägenheter.

Departementschefen är inte beredd förorda att en *parlamentarisk nämnd av rådgivande karaktär* inrättas för krigsmaterielexportärenden. Han åberopar konstitutionella skäl för denna ståndpunkt. Om en parlamentarisk nämnd kopplas in vid Kungl. Maj:ts avgörande av enskilda ärenden, skulle detta innebära en principiell nyhet som är främmande för vår författning. Enligt denna har riksdagen inte att befatta sig med Kungl. Maj:ts beslut i enskilda ärenden på annat sätt än genom den i grundlagen föreskrivna granskningen. Inte heller finns behov av en sådan nämnd för att Kungl. Maj:t i viktiga principfrågor skall kunna samråda med företrädare för riksdagen. Rätt forum för sådant samråd är enligt departementschefens mening utrikesnämnden. Departementschefen anser dessutom att önskemålet att öka den allmänna insynen i ärenden om krigsmaterielexport inte tillgodoses genom den föreslagna nämnden, eftersom det med hänsyn till ärendenas art är uppenbart att insynen inte skulle utsträckas längre än till nämndens ledamöter. Departementschefen delar uppfattningen att det t. o. m. finns risk att inrättandet av en nämnd av denna art kan leda till att den allmänna politiska debatten i de berörda frågorna hämmas och att effekten således blir den motsatta mot vad som avsetts.

Motionerna

I detta sammanhang har utskottet behandlat

dels motionen 1971: 1568 av herr Björk i Göteborg (s) vari hemställes att vederbörande utskott vid behandlingen av propositionen 1971: 146 måtte beakta i motionen anförda synpunkter,

dels motionen 1971: 1582 av herr Bergqvist m. fl. (s) vari hemställes att riksdagen uttalar att även en icke rättsligt bindande resolution från FN:s säkerhetsråd skall betraktas som ett ovillkorligt ex-porthinder, vilket omedelbart stoppar all utförsel av krigsmateriel och reservdelar, samt att reservdelsleveranser och krigsmaterielutförsel i övrigt inte under några omständigheter skall ske till stat, som på grund

av deklarerade avsikter eller rådande politiska förhållanden kan antas använda materiel för att undertrycka mänskliga rättigheter som anges i FN-stadgan,

dels motionen 1971: 1583 av fröken Eliasson och herr Andersson i Nybro (c) vari hemställes att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition 146 måtte uttala att vid överväganden om huruvida krigsmaterielexport skall beviljas samma bedömningsgrund skall gälla för defensiv materiel som för krigsmateriel i övrigt,

dels motionen 1971: 1584 av herr Hermansson i Stockholm m. fl. (vpk) vari, såvitt nu är i fråga, föreslås att riksdagen i anledning av propositionen 146 hos regeringen hemställer om förslag om generellt förbud mot export av krigsmateriel,

dels motionen 1971: 1585 av herr Oskarson (m) vari hemställes att riksdagen vid behandling av propositionen 1971: 146 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhänga att de synpunkter som framförts i motionen vinner beaktande vid tillämpningen av licensgivning för svensk export av krigsmateriel.

Utskottet

Utskottet finner att de preciserade riktlinjer som föreslås av departementschefen i propositionen 1971: 146 utgår från att en större restriktivitet än hittills skall tillämpas vid prövningen av frågan till vilka länder svensk krigsmateriel skall få exporteras. Samtidigt medger riktlinjerna en viss flexibilitet beträffande export av vissa typer av varor, framför allt defensiv materiel. Dessutom är riktlinjerna så utformade att de ger exportörerna vissa garantier mot indragning av licenser som en gång har utfärdats.

De preciserade riktlinjerna överensstämmer med den hittillsvarande grundsynen på svensk krigsmaterielexport. Huvudregeln, som motiveras av utrikes- och neutralitetspolitiska hänsyn, är sålunda att sådan export är förbjuden. Av beredskapshänsyn tillåts emellertid export i sådana fall, då utrikes- eller neutralitetspolitiska skäl mot exporten saknas eller har ringa betydelse.

Riktlinjerna ger inte svar på alla principfrågor som kan tänkas uppkomma i samband med behandlingen av hithörande ärenden. Krigsmaterielexportutredningen har föreslagit att en rådgivande parlamentarisk nämnd inrättas, vilken skulle diskutera mera betydelsefulla ärenden och yttra sig innan beslut fattas. Departementschefen anser att konstitutionella skäl talar emot inrättande av en sådan nämnd och hänvisar i detta sammanhang till utrikesnämnden som ett forum för samråd mellan Kungl. Maj:t och företrädare för riksdagen.

Utskottet förutsätter att viktiga frågor av utrikespolitisk natur som

aktualiseras i samband med ärenden rörande svensk krigsmaterielexport blir föremål för samråd med utrikesnämnden enligt RF § 54.

Ett särskilt problem som under senare år tilldragit sig uppmärksamhet är att i vissa väpnade konflikter använts krigsmateriel, som haft en sådan utformning att den kunnat förväxlas med i Sverige tillverkad materiel. I allmänhet har det varit fråga om utomlands tillverkade vapentyper, varav tillverkning även förekommer i Sverige på utländska företags tillverkningslicenser. I några fall har i väpnade konflikter använts vapen av svensk modell som tillverkats utomlands för ett antal år sedan utan tillstånd från ifrågavarande svenska företag. Endast i undantagsfall har använts materiel som tillverkats på svenska företags licenser.

Av krigsmaterielexportutredningens betänkande framgår att berörda svenska exportföretag, trots att formell skyldighet därtill inte föreligger, kontaktar krigsmaterielinspektören innan eventuell försäljning av tillverkningslicens äger rum. Företagen har därvid följt de råd som krigsmaterielinspektören meddelat om lämpligheten av att försäljning sker eller inte sker till visst land. Samarbetet har fungerat bra ur kontrollsynpunkt, och utredningen har inte ansett att en skärpning av lagstiftningen torde fylla något praktiskt ändamål.

I propositionen betonas att samarbetsavtal mellan företag i Sverige och i andra länder om gemensam utveckling och produktion av krigsmateriel förutsätter en mycket restriktiv prövning vid val av utländsk samarbetspartner. Departementschefen förutsätter att avtalen alltid skall underställas Kungl. Maj:t och att myndigheterna skall ha full insyn i den svenska samarbetspartnerns verksamhet.

Utskottet utgår ifrån att vederbörande myndigheter kommer att begagna sina möjligheter att förhindra att avtal om produktionssamarbete eller försäljning av tillverkningslicenser utnyttjas för ett kringgående av gällande förbud mot krigsmaterielexport.

Motionen 1568 tar upp frågan om precisering av vad som uttalas i propositionen beträffande förbud mot export av krigsmateriel till stater, som kan antas använda materielen för att undertrycka mänskliga rättigheter. Utskottet finner att det vid tillämpningen av de föreslagna riktlinjerna på denna punkt inte är fråga om att göra folkrättsliga tolkningar av internationellt överenskomna texter. Det som vid prövningen av tillståndsfrågan i dessa fall måste beaktas är huruvida det i vederbörande mottagarland förekommer systematiskt undertryckande av mänskliga rättigheter i FN-deklarationens mening och huruvida svensk krigsmateriel kan komma att utnyttjas i sådana sammanhang. Förtryck av detta slag mot individer eller folkgrupper i förening med frihetsberövanden och användning av väpnade enheter för att upprätthålla ordningen torde vara den typiska situationen som avses med detta kriterium.

I motionen 1568 yrkas vidare på ett klargörande av vilka stater som avses med beteckningen "de neutrala staterna i Europa". I propositionen förklaras att utrikes- och neutralitetspolitiska skäl saknar betydelse i fråga om export av krigsmateriel till de nordiska staterna och de neutrala staterna i Europa.

Utskottet anser att de stater som här avses tillhör dem som med all sannolikhet, såvitt nu kan bedömas, kommer att vara förskonade från sådana krissituationer som utgör hinder för svensk krigsmaterielexport. De utgör därför exempel på länder till vilka export av krigsmateriel kan ske. Med den utformning som de preciserade riktlinjerna i övrigt har synes några särskilda regler beträffande export till vissa stater inte behöva uppställas.

I motionen 1582 föreslås att även icke rättsligt bindande rekommendationer av FN:s säkerhetsråd skall betraktas som ovillkorliga hinder för svensk krigsmaterielexport. Utskottet anser att Sverige i framtiden liksom hittills självklart bör efterkomma även rekommendationer av säkerhetsrådet om förbud av export av krigsmateriel. Skulle tveksamhet råda beträffande tillämpningen av en rekommendation av detta slag, bör frågan bli föremål för samråd med utrikesnämnden.

I motionen 1582 behandlas även frågan om reservdelsleveranser i sådana fall, när köparlandet kan antas använda materielen för att undertrycka mänskliga rättigheter. Det är osannolikt att sådana fall som motionärerna avser skulle inträffa i praktiken. Om så ändå sker, finns möjlighet att dra in licenserna. Att införa en särskild bestämmelse som tar sikte på inskränkningar i fråga om reservdelsleveranser synes därför inte nödvändigt för att uppnå motionens syften.

I motionen 1583 behandlas frågan om skillnaden mellan defensiv materiel och krigsmateriel i övrigt. Utskottet delar uppfattningen att gränsen mellan defensiv materiel och annan materiel är flytande och att leveranser av materiel som betecknas som defensiv kan innebära en förstärkning av den totala krigspotential som mottagarlandet förfogar över och därmed kan påverka styrkebalansen i en rådande eller hotande konflikt. Emellertid kan man urskilja viss materiel, som kan exporteras på sådant sätt att den effekt som motionärerna befarar inte inträffar. Utskottet förutsätter att nödvändig försiktighet iakttas vid tillämpningen av riktlinjerna på denna punkt.

I motionen 1971: 1584 yrkas, såvitt nu är i fråga, på ett generelltt förbud mot krigsmaterielexport. Under hänvisning till vad som tidigare anförts avstyrker utskottet detta motionsyrkande. Över motionens övriga yrkanden torde yttrande avges av näringsutskottet, till vilket motionen jämväl hänvisats.

I motionen 1585 framhålls att krigsmaterielexport bör ske för att bevara en nödvändig produktionskapacitet. Vidare förklaras att svensk vapenexport skulle kunna i vissa fall bidra till att stärka små län-

ders oberoende och självständighet gentemot stormakterna. Dessa synpunkter strider inte mot tankegångarna i propositionen. Motionären yrkar inte på någon ändring av de riktlinjer som departementschefen föreslår.

Utskottet hemställer

att riksdagen

1. avslår motionen 1971: 1584, såvitt angår generellt förbud mot export av krigsmateriel,
2. som sin mening ger Kungl. Maj:t till kännna vad utskottet har anfört med anledning av motionerna 1971: 1568, 1971: 1582, 1971: 1583 och 1971: 1585,
3. godkänner i propositionen förordade riktlinjer för svensk export av krigsmateriel.

Stockholm den 7 december 1971

På utrikesutskottets vägnar

ARNE GEIJER

Närvarande: herrar Arne Geijer i Stockholm (s), Lange (s), fru Lewén-Eliasson (s), herrar Bengtson i Jönköping (c), Johansson i Jönköping (s), Palm (s), Turesson (m), Göransson (s), Antonsson (c), Hugosson (s), Wirmark (fp), Korpås (c), Ericson i Örebro (s) och Ullsten (fp).